

C. E. F. WEYSE

TOLV SANGE
FOR LIGE STEMME

UDGIVET VED

JENS PETER LARSEN

RESULTATET AF DEN KRITISKE REVISION ER FORLAGETS EJENDOM

JESPERSEN OG PIOS FORLAG
KØBENHAVN

Nr. 1. Majsang.

Poco andante.

I.

1. O der schö - ne Mai - en - mond! O der
1. O den skøn - ne, skøn - ne Maj! O den

II.

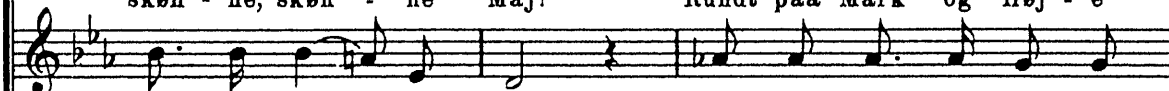

1. O der schö - ne Mai - en - mond! O der
1. O den skøn - ne, skøn - ne Maj! O den

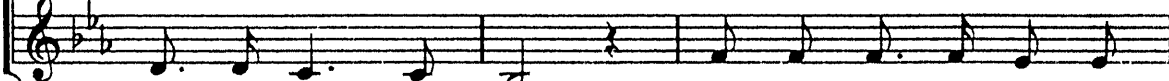

III.

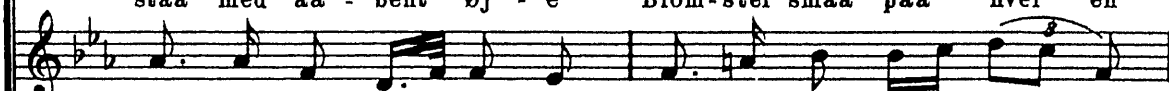
schö - ne Mai - en - mond! wenn in Tal und Höh - en
skøn - ne, skøn - ne Maj! Rundt paa Mark og Høj - e

schö - ne Mai - en - mond! wenn in Tal und Höh - en
skøn - ne, skøn - ne Maj! Rundt paa Mark og Høj - e

Blü - ten - bäu - me weh - en, und im Nest der Vo - gel
staa med aa - bent Øj - e Blom - ster smaa paa hver en

Blü - ten - bäu - me weh - en, und im Nest der Vo - gel
staa med aa - bent Øj - e Blom - ster smaa paa hver en

wohnt! — O der schö - ne Mai - - en -
 Vej! — O den skøn - ne, skøn - - ne

wohnt! — O der schö - ne Mai - - en -
 Vej! — O den skøn - ne, skøn - - ne

mond! Herr - lich schö - ner Mai - en - mond! —
 Maj! Her - lig er den skøn - ne Maj! —

mond! Herr - lich schö - ner Mai - en - mond! —
 Maj! Her - lig er den skøn - ne Maj! —

2.

! O wie prangt die schöne Welt! :!
 Bräunlich sprosst die Eiche
 an umgrüntem Teiche,
 graulich wogt das Rockenfeld!
 O wie prangt die schöne Welt!
 Herrlich prangt die schöne Welt!

3.

! O wie frisch die Morgenluft! :!
 Blumen, Laub und Kräuter,
 blank vom Tau und heiter,
 trinken Sonn' und atmen Duft!
 O wie frisch die Morgenluft!
 Herrlich frisch die Morgenluft!

4.

! O wie jauchzt der Freude Klang! :!
 Lamm und Kalb im Grünen,
 Nachtigall und Bienen,
 Flötenton und Reihngesang!
 O wie jauchzt der Freude Klang!
 Herrlich jauchzt der Freude Klang!

J. H. Voss.

2.

! O Natur! hvor skøn er du! :!
 Træets Knopper svulmer,
 Livet stille ulmer
 i hvert lille Frøcorn nu.
 O Natur! hvor skøn er du!
 Herlig, o Natur, er du!

3.

! O den friske Morgenluft! :!
 Blomster, Græs og Blade
 Duggens Perler bade,
 rundt sig spreder søde Duft.
 O den friske Morgenluft!
 Herlig kvæger Morgenluft!

4.

! Overalt er Jubelklang! :!
 Fuglen munter triller,
 og mens Hyrden spiller,
 lyder Pigens glade Sang!
 Overalt er Jubelklang!
 Herlig toner Glædens Sang!

Nr. 2. Da jeg var lille.

Andantino.

I. 1. Der var en Tid, da jeg var me - get

II. 1. Der var en Tid, da jeg var me - get

III.

lil - le, min he - le Krop var kun en

lil - le, min he - le Krop var kun en

A - - len lang; sødt, naar jeg

A - - len lang; sødt, naar jeg

den - - ne tæn - ker, Taa - rer tril - le, og
 den - - ne tæn - ker, Taa - rer tril - le, og

der - for tæn - ker jeg den man - gen Gang.
 der - for tæn - ker jeg den man - gen Gang.

2.

Jeg spøged i min ømme Moders Arme
 og sad til Hest paa bedste Faders Knæ
 og kendte Mismod, Uro, Grublen, Harme
 saa lidt som Penge, Græsk og Galathee.

3.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
 men og tillige meget mindre slem;
 da saa jeg Stjernerne som Prikker tindre
 og ønskede Vinger for at fange dem.

4.

De svandt, de svandt de blide Barndoms Dage!
 Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen.
 Jeg kun Erindringen har nu tilbage -
 Gud! lad mig aldrig, aldrig tabe den!

Baggesen.

Nr. 3. Forgængelighed.

Andantino.

I.

1. Sagt, wo sind die Veil - chen hin,
1. Sig, hvor er Vi - o - len blaa,

II.

1. Sagt, wo sind die Veil - chen hin,
1. Sig, hvor er Vi - o - len blaa,

III.

die so freu - dig glänz - ten, und der Blu - men -
som blandt Sø - stre spæ - de tit med Smil i -

die so freu - dig glänz - ten, und der Blu - men -
som blandt Sø - stre spæ - de tit med Smil i -

Kö - nig - in ih - ren Weg be - kränz - ten?
mod mig saa blidt med barn - lig Glæ - - de?

Kö - nig - in ih - ren Weg be - kränz - ten?
mod mig saa blidt med barn - lig Glæ - - de?

Poco andante.

„Jüng - ling, ach der Lenz ent - flieht:
 „Yng - ling, Vaa - ren længst svandt hen,

„Jüng - ling, ach der Lenz ent - flieht:
 „Yng - ling, Vaa - ren længst svandt hen,

die - se Veil - chen sind ver - blüht.“
 og dens Blom - ster svandt med den.“

die - se Veil - chen sind ver - blüht.“
 og dens Blom - ster svandt med den.“

2.

Führe denn zum Bächlein mich,
 das die Veilchen tränkete,
 das mit leisem Murmeln sich
 in die Täler senkte.
 „Luft und Sonne glühten sehr:
 jenes Bächlein ist nicht mehr.“

3.

Sagt, wo ist das Mädchen hin,
 das, weil ich's erblickte,
 sich mit demutvollem Sinn
 zu den Veilchen bückte?
 „Jüngling! alle Schönheit flieht:
 auch das Mädchen ist verblüht.“

Jaobi.

2.

Led mig da til Bækken ned,
 hvor dens Vande svale
 Blomsten spejled, mens de gled
 mod de stille Dale.
 „Vindens Glød og Solens Brand,
 længst udtørred Strømmens Vand.“

3.

Sig, hvor er da Pigen nu, -
 sødt, mens Voven klukked,
 hun med sart og ydmyg Hu
 sig mod Blomsten bukked?
 „Dreng, din Vaar forlængst svandt hen,
 intet mere er igen.“

v. H. Vilstrup.

Nr. 4. Foraarssang.

Andantino.

I.
 1. Der Schnee zer - rinnt, der Mai be - ginnt, die
 1. Alt Sne - en svandt, og Maj op - randt, de

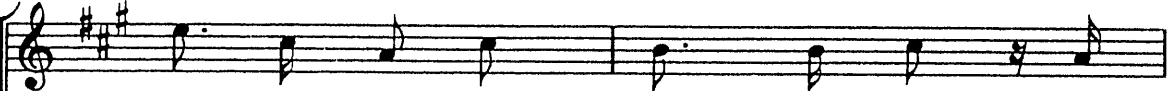
II.
 1. Der Schnee zer - rinnt, der Mai be - ginnt, die
 1. Alt Sne - en svandt, og Maj op - randt, de

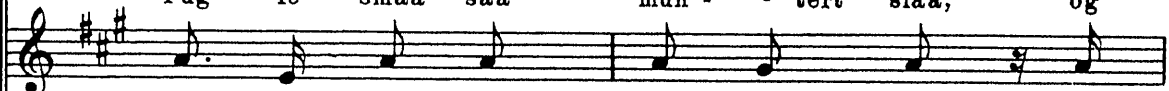
III.

 Blü - ten kei - men den Gar - ten - bäu - men, und
 Blom - ster smuk - ke sig sødt op - luk - ke, og

 Blü - ten kei - men den Gar - ten - bäu - men, und
 Blom - ster smuk - ke sig sødt op - luk - ke, og

 Vo - gel - schall tönt ü - - ber - all, und
 Fug - le smaa saa mun - - tert slaa, og

 Vo - gel - schall tönt ü - ber - all, und
 Fug - le smaa saa mun - tert slaa, og

Vo - gel - schall tönt ü - ber all.
Fug - le smaa saa mun - tert slaa.

Vo - gel - schall tönt ü - ber - all.
Fug - le smaa saa mun - tert slaa.

2.

Pflückt einen Kranz
und haltet Tanz
auf grünen Auen,
Ihr schönen Frauen,
! pflückt einen Kranz
und haltet Tanz. !

2.

Saa bind din Krans
og kom til Dans,
ja kom, I skønne
paa Enge grønne
! i Vaarens Glans
til Sang og Dans! !

3.

Wer weiss, wie bald
die Glocke schallt,
da wir des Maien
uns nicht mehr freuen
! wer weiss, wie bald
sie, leider schallt. !

3.

Hvo ved hvornaar
vor Klokke slaar,
som brat skal ende
hver Fryd vi kende;
! din Klokke slaar,
hvo ved hvornaar? !

4.

Drum werdet froh,
Gott will es so,
der uns das Leben
zur Lust gegeben,
! genießt der Zeit,
die Gott verleih. !

4.

Saa vær da fro,
Gud vil det jo,
som har os Livet
til Glæde givet.
! Saa grib og nyd
dit Foraars Fryd! !

Hölty.

v. H. Vilstrup.

Nr. 5. Goliath.

Allegretto.

I.

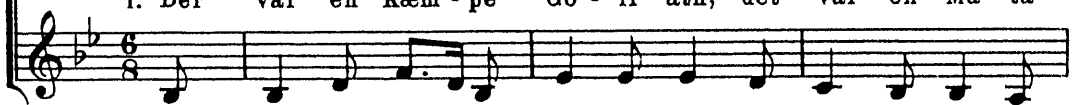
1. War einst ein Rie - se Go - li - ath, gar ein ge - fähr - lich
1. Der var en Kæm - pe Go - li - ath, det var en Ma - ta -

II.

1. War einst ein Rie - se Go - li - ath, gar ein ge - fähr - lich
1. Der var en Kæm - pe Go - li - ath, det var en Ma - ta -

III.

Mann! Er hat - te Tres - sen auf dem Hut mit ei - nem Klun - ker
dor, han bar Plu - ma - se paa sin Hat og rundt om den en

Mann! Er hat - te Tres - sen auf dem Hut mit ei - nem Klun - ker
dor, han bar Plu - ma - se paa sin Hat og rundt om den en

dran, — und ei - nen Rock von Drap d'ar - gent und
Snor. — Han hav - de Gar - der - støv ler paa, og

dran, — und ei - nen Rock von Drap d'ar - gent und
Snor. — Han hav - de Gar - der - støv ler paa, og

al - les so nach ad - ve - nant. —
dem lod han med Jern be - slaa. —

al - les so nach ad - ve - nant. —
døm lod han med Jern be - slaa. —

2.

An seinen Schnurrbart sah man nur
mit Gräsen und mit Graus,
und dabei sah er von Natur
pur wie der Teufel aus.
Sein Sarras war, man glaubt es kaum,
so gross schier als ein Weberbaum.

3.

Er hatte Knochen wie ein Gaul,
und eine freche Stirn,
und ein entsetzlich grosses Maul,
und nur ein kleines Hirn;
gab jedem einen Rippenstoss,
und flunkerte und prahlte gross.

4.

So kam er alle Tage her,
und sprach Israel Hohn.
„Wer ist der Mann? wer wagt's mit mir?
sei Vater oder Sohn,
er komme her, der Lumpenhund,
ich bax'n nieder auf den Grund.“

5.

Da kam in seinem Schäferrock
ein Jüngling zart und fein,
er hatte nichts als seinen Stock
als Schleuder und den Stein;
und sprach: „Du hast viel Stolz und Wehr,
ich komm' im Namen Gottes her.“

6.

Und damit schleudert' er auf ihn,
und traf die Stirne gar;
da fiel der grosse Esel hin,
so lang und dick er war.
Und David haut in guter Ruh
ihm nun den Kopf noch ab dazu.

7.

Trau' nicht auf deinen Tressenhut,
noch auf den Klunker dran!
Ein grosses Maul es auch nicht tut,
das lern' vom langen Mann;
und von dem kleinen lerne wohl,
wie man mit Ehren fechten soll.

Claudius.

2.

Hans Knebelsbart var alt istand
at kyse mangel en,
han vilde æde alle Mand
med Hud og Haar og Ben;
hans Dyrendal den var saa lang,
saa lang som nogen Væverstang.

3.

Og selv var han saa svær og stor
og ret en Grobrian,
var altid rig paa store Ord,
og fattig paa Forstand;
løb Smaafolk idelig paa Arm,
og gjorde en fordømt Allarm.

4.

Hver Dag kom han i fuld Gevær
og Israel bød Trods,
og raabte: er der ingen her,
som der har Lyst at slaas?
Hvis en har Lyst, han sig til,
og han skal se et artigt Spil.

5.

En Hyrde gik med ædel Aand
da ud mod Praleren,
en Stav han havde i sin Haand,
en Slynge og en Sten;
han sagde: du har Spyd og Sværd,
i Herrens Navn jeg kommer her.

6.

En Sten han nu i Slingen laa,
og slog til Goliath,
og traf ham paa hans Pande, saa
den lange Pralhans drat;
og David nu i Mag og Fred
afhug den Pralers Hoved med.

7.

O lærer! lærer smukt heraf,
at sky den langes Spor,
Plumasen gør ej Sagen af,
ej heller store Ord.
Men lærer heller af den smaa,
hvordan man skal med Ære slaa.

v. Rahbek.

Nr. 6. Wanderers Nachtlied.

Andante.

I.
 1. Ü - ber al - len Gip - feln ist Ruh, —

II.
 1. Ü - ber al - len Gip - feln ist Ruh, —

III.

 — in al - len Wip - feln spü - rest du

 — in al - len Wip - feln spü - rest du

 kaum ei - nen Hauch; die Vög'-lein schwei - gen im

 kaum ei - nen Hauch; die Vög'-lein schwei - gen im

Wal - de. War - te nur! war - te nur!

Wal - de. War - te nur! war - te nur!

bal - de ruhst du auch, — bal - - de,

bal - de ruhst du auch, — bal - - de,

bal - - de ruhst du — auch. —

bal - - de ruhst du — auch. —

Nr. 7. Ode til Uskyldigheden.

Andante con moto.

I.

1. O du, som tryl - ler hver en Sans, som

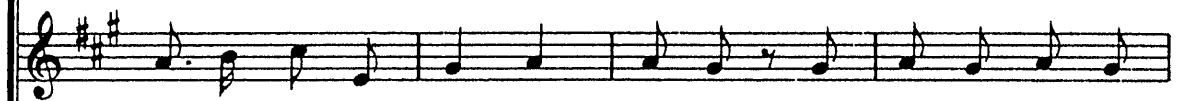
II.

1. O du, som tryl - ler hver en Sans, som

III.

o - ver al - le Hjer - ter by - der, hvis e - vig skøn - ne

o - ver al - le Hjer - ter by - der, hvis e - vig skøn - ne

Ro - sen - krans den spæ - de Al - ders Tin - ding pry - -

Ro - sen - krans den spæ - de Al - ders Tin - ding pry - -

der, dig U - skyld! dig vor gla - de Sang, vor

fæl - les Ju - bel of - ret væ - re, din ly - se

Hæ - der Harpens Klang til fjer - ne Da - ges Af - kom bæ - re.

2.

Ej Purpur, Guld og Fyrstepragt
 saa skøn, som du, din Dyrker hæve;
 hvor du staar frem i snehvid Dragt,
 Uretfærd blegne maa og bæve;
 ej skælver du for Sværd og Baal
 og Vreden i Tyrannens Øje,
 saa mangt et Hjerte, haardt som Staal,
 dit Blik formaar som Voks at bæje.

3.

Hver ædel Yngling Arm i Arm
 fremdeles Vej til Dyd du lære,
 i hver en nordisk Piges Barm
 urokkelig din Trone være!
 Lad aldrig Uskyld! dit Forlis
 fremlukke Klagens hule Toner,
 og højt vor Jubel dig til Pris
 skal gennemstrømme alle Zoner.

Frankenau.

Nr. 8. Efter Eksamen.

Allegretto non troppo.

I.

1. Vi staa i Li - vets Vaar, — u -

II.

1. Vi staa i Li - vets Vaar, — u -

III.

kendt med Sorg og Kla - ge; men som en Drøm for -

kendt med Sorg og Kla - ge; men som en Drøm for -

gaar de bli - de Barn - doms Da — ge. Held

gaar de bli - de Barn - doms Da — ge. Held

den, som vel be - nyt - ted' svund - ne Ti - mer! Thi
 den, som vel be - nyt - ted' svund - ne Ti - mer! Thi

hur - tigt Ti - dens Vi - - ser gaar, — og
 hur - tigt Ti - dens Vi - - ser gaar, — og

al - drig den ven - der til - ba - - ge.
 al - drig den ven - der til - ba - - ge.

2.

Vi gaa fra Barndoms Vaar
 til Livets Fryd og Klage;
 men venligt Mindet naar,
 om brugte Ungdoms Dage,
 didhen hvor os en bedre Vaar fremspirer,
 hvor Tidens Viser stille staar,
 hvor Evighed os skal modtage.

Nr. 9. Julevise.

Andantino.

I. II. 1. Vel - kommen i - gen, Guds Eng - le smaa, fra høj - e Him - mel -

sa - le, med dej - li - ge Sol - skins - klæ - der paa, i

Jor - dens Skyg - ge - da - le! Trods kling - ren - de Frost godt

Aar I spaa for Fugl og Sæd i Dva - le.

2.

Vel mødt under Sky, paa Kirkesti,
 paa Sne, ved Midnatstide,
 udbære vor Jul ej nænner I,
 derpaa tør vi vel lide;
 o, ganger dog ej vor Dør forbi,
 os volder ej den Kvide.

3.

Vor Hytte er lav, og saa vor Dør,
 kun Armod er derinde,
 men gæstet I har en Hytte før,
 det drages vi til Minde;
 er Kruset af Ler og Kagen tør,
 deri sig Engle finde.

4.

O, maatte vi kun den Glæde se,
 før vore Øjne lukkes!
 da skal, som en Barnemoders Ve,
 vor Smerte sødt bortvugges.
 Vor Fader i Himlen! lad det ske!
 lad Julesorgen slukkes.

Grundtvig.

Nr. 10. Romance af Fæsten paa Kenilworth.

Andantino quasi allegretto.

I. II. III. IV.

1. Hyr-den græs-ser si - ne Faar, Gær-det er hans Tro - ne

So-len Pur-pur om ham slaar, Maanen er hans Kro-ne. Hvad mon vel han

tæn-ker paa? Læn-ge tavs han sad og saa hen i Af - ten - stun-den.

Hjer-tet ved, Kær-lig-hed er det fag-re-ste Træ i Lun - den.

The musical score consists of four systems of music. Each system has a vocal line (I. II.) and a piano accompaniment line (III. IV.). The key signature is one flat (B-flat), and the time signature is 6/8. The lyrics are in Danish and describe a scene in a forest where a shepherd and his flock are seen, and a king's daughter is mentioned.

2.

Kongens Datter, stolt og fin,
 staar i Kongeborgen;
 Silke, Guld og Hermelin
 skjuler ikke Sorgen.
 Tanken som en Fugl saa let,
 flyver, bliver aldrig træt,
 synger: „jeg har funden!“
 !: Hjerttet ved,
 Kærlighed
 er det fagreste Træ i Lunden. :!

3.

„Vind og Blomst, svar, hver især,
 kommer hun dog ikke?“
 Vinden hvisker: „Hun er nær!“
 Blomsterne de nikke.
 Skjult en Sti fra Slottet gaar,
 Fuglen højt bag Krattet slaar:
 „Han har Hende funden!“
 !: Hjerttet ved,
 Kærlighed
 er det fagreste Træ i Lunden. :!

H. C. Andersen.

Nr. 11. De hellige tre Konger.

Andantino.

I. II. III. IV.

1. Dej-lig er den Him-mel blaa, Lyst det er at se der-
paa, hvor de gyld-ne Stjer-ner blin-ke, hvor de smi-le hvor de
vin-ke os fra Jor-den op til sig, os fra Jor-den op til sig!

2.

Det var midt i Julenat,
hver en Stjerne glimted mat,
men med et der blev at skue
en saa klar paa Himlens Bue
! som en lille Stjernesol. !

3.

Naar den Stjerne lys og blid
sig lod se ved Midnatstid,
var det Sagn fra gamle Dage,
at en Konge uden Mage
! skulde fødes paa vor Jord. !

4.

Vise Mænd fra Østerland
drog i Verden ud paa Stand
for den Konge at oplede,
for den Konge at tilbede,
! som var født i samme Stund. !

5.

De ham fandt i Davids Hjem,
de ham fandt i Bethlehem,
uden Spir og Kongetrone,
der kun sad en fattig Kone,
! vugged Barnet i sit Skød. !

6.

Stjernen lede vise Mænd
til vor Herre Kristus hen;
vi har og en Ledestjerne,
og naar vi den følge gerne,
! komme vi til Jesus Krist. !

7.

Denne Stjerne lys og mild,
som kan aldrig lede vild,
er hans Guddoms-Ord det klare,
som han os lod aabenbare
! til at lyse for vor Fod. !

Grundtvig.

Nr. 12. Willemoes.

Andante con moto.

I.
II.

1. Kom-mer hid, I Pi-ger smaa! Stræn-gen vil jeg

III.
IV.

rø - re, Taa-rer skal i Øj - et staa, naar min Sang I

hø - re; om saa bold en Un - ger svend, al - le fav - re

Pi - gers Ven, sør - ge - lig jeg sjun - - ger.

2.

Vaaren er nu kommet nær,
Dagene sig længe,
Vaaren har I Piger kær,
Blomster gro i Enge;
dog I skal i sene Aar
mindes at I saa en Vaar
med bedrøvet Øje.

3.

Ak, thi før sig op af Jord
Blomsten kunde trænge,
falmede en Blomst i Nord,
som skal mindes længe:
Willemoes er Blomstens Navn,
og ej glemmes tunge Savn
midt i Blomsterflokken.

4.

Hører det, I Piger smaa!
I maa ikke græde,
men naar over Eng I gaa
mellem Vaarens Spæde;
binder da af dem en Krans,
parrer Blomsterne med Sans
til den Faldnes Ære.

5.

Hvis det rørte Hjertes Sang
Hjertet røre kunde,
sjunger den da mangengang
i de stille Lunde;
sjunger den ved bredden Strand,
naar hen over hviden Sand
Voven sagte triller.

Grundtvig.

